

vil have at udbetale Købesummen, og i de fleste Tilfælde vil han komme til at skyldes den forhenbærende Ejer en Del Penge. Naar han nu skal forrente disse Penge og endda blive ved at afdrage paa det oprindelige Laan efter de oprindelige Bestemmelser, vil det blive saa byrdefuldt for ham, at han ikke vil kunne holde det ud. Det har medført, at man i Kreditforeningerne har jet en stor Udbandring fra ældre Serier til de aabne Serier, og det har altid maattet ske paa en saadan Maade, at vedkommende Medlem har maattet bringe Ofre derfor. Jeg antager derfor, at det vilde være en meget nærliggende og rigtig Foranstaltning, at man kom ind paa at gøre en Del af Laanene ikke-amortifiable. Der maa i enhver Ejendom, eller omtrent i enhver Ejendom og naturligvis fremfor alt i Landejendomme, men ogsaa i de allerfleste Købstadejendomme, siges at være en vis Kerne, en vis Del af Ejendommens Værdi, som maa antages at holde sig gennem Tidene. Der maa altsaa ogsaa kunne gives Laan inden for meget snævre Grænser, om hvilke man kan antage, at de, uden at amortiseres, bestandig ville kunne være solidt sikrede i Ejendommene, saa at Kreditor ikke løber nogen Risiko. Det er jo denne Grundsætning, man søger at føre ud i Livet, naar man vil indføre ikke-amortifiable Laan. Det vanskelige Spørgsmaal herved er naturligvis dette: hvor er Grænsen? Der har tidligere været nævnt en Grænse af en Tredjedel af Ejendommens Vurderingssum. Men ogsaa ved denne Bestemmelse er man inde paa en stor Vanskelighed, nemlig denne: hvorledes udfinder man Ejendommens virkelige Værdi? Hvad er det at gøre med Henyn til at udfinde Regler, hvorefter Ejendomme kunne vurderes paa en paalidelig Maade? I denne Henseende staa vi ganske sikkert langt tilbage. Der er næppe nogen Tvivl om, at Vurderingerne, særlig til Vaaneefterretning, gennemgaaende ere temmelig letsindige, i alt Fald saaledes, at de ikke særdeles nøje regne ud, om det nu ogsaa er den sande Værdi, den Værdi, der kan holde sig gennem længere Tid. Man ser ved Vurderingerne særdeles meget paa dette, at Laansøgerne ønske at faa det og det Laan, og man vil altsaa spørge om, hvorvidt Laanet er statutmæssig sikret, hvorvidt det er sikret inden for en saadan Procent af Vurderingssummen, som Kreditforeningen kan gaa til. Jeg tror, at Erfaringen viser, at Vurderingsforretningerne have været altfor høje. Der er altsaa her stadig et vanskeligt Punkt, og saaledes som Forholdene nu ere ordnede i Kreditforenin-

gerne, er der efter min Mening heller ikke nogen tilstrækkelig Garanti for, at man vil kunne komme ind paa sikre og paalidelige Taksationer. Saa længe nemlig Medlemmerne selv skulle vælge Taksationsmænd, komme disse i et skadeligt Afhængighedsforhold til Medlemmerne. Jeg anser det for at være meget væsentligt, at Forholdet bliver indrettet saaledes, at Taksatorerne blive udnævnte af Direktionerne, og altsaa ogsaa kunne afstediges af disse, og jeg tror endvidere, at det vilde være meget gavnligt, om man kunde komme ind paa, at Direktionerne ved Siden af selv at vælge Taksationsmændene ogsaa skulle ansætte tilsynshavende Inspektører, som skulle vejlede Direktionerne ved Bestemmelsen af Laanens Størrelse, og som derefter i en kommende Tid, naar det forlangtes, skulle se paa Ejendommene, om de vare vedligeholdte paa en saadan Maade, at der fremdeles fandtes statutmæssig Sikkerhed. Det hele Spørgsmaal om, hvorledes man skal gaa frem ved Vurderingen, er imidlertid set ikke berørt ved Regeringens Forslag. Der har man holdt sig til de hidtilværende Bestemmelser, og jeg tror, som sagt, at der kunde være Anledning til at optage skærpende Bestemmelser paa dette Punkt. — Regeringen havde foreslaaet, at de ikke-amortifiable Laan ikke maatte overstige $\frac{2}{10}$ af Vurderingssummen. I Folketinget er man imidlertid gaaet til $\frac{4}{10}$ af Vurderingssummen. Jeg anser dette for at være for højt; jeg mener, at man — i alt Fald saa længe man ikke har større Sikkerhed for, at Vurderingen giver et virkelig paalideligt Resultat — ikke bør gaa saa højt, som Folketinget her har vedtaget. Et andet Spørgsmaal, som staa i Forbindelse hermed, er dette, om det overhovedet er rigtigt at sammenblande amortifiable Laan med ikke-amortifiable, saaledes at den samme Mand har begge Dele under samme Forhold, eller om det ikke var bedre at lade de ikke-amortifiable Laan udgøre en Afdeling for sig. — Derimod er det sikkert en rigtig Bestemmelse, som er foreslaaet af Regeringen, og som Folketinget ogsaa har sluttet sig til, at det „halv-aarlige Bidrag til Reserve- og Administrationsfond saavel som det Bidrag, som hvert Medlem har at tilsvare ved Optagelsen i Foreningen, kan fastsættes til et passende Beløb, forskelligt for hver af de ovennævnte Dele af Laanet“. Meningen hermed er den, at der skal gives Udgang til at forlange et mindre Indskud og et mindre aarligt Bidrag til Administrationen for de ikke-amortifiable Laan, og det er ganske rimeligt, thi saadanne Laan ville i mange Tilfælde medføre betyde-